

Šedivák – scénka ze života Dona Boska

Mariangela Strati

Osoby:	vypravěč	pes – vůdce tlupy
	Šedivák – pes	2., 3., 4., 5. pes
	Don Bosko	event. další psi (podle možnosti)
	Matka Markéta	1. útočník
	anděl	2. útočník

1. scéna:

Vypravěč: V polích blízko Turína žilo hodně potulných psů. Pohybovali se ve velkých smečkách a skrývali se v houštinách. Byli to různí psi: vůdce vypadal jako vlk, někteří psi byli silní a agresivní, jiní zase klidní. Byl mezi nimi také Šedivák – veliký, hrozný, oškubaný a neohrabaný pes. Byl to pes samotář. Ostatní ho odháněli a neměli ho rádi. Otáčeli se k němu s odporem a cenili na něj zuby. Jednou se rozhodli, že se ho musí zbavit. Vůdce smečky se ujal slova.

Pes-vůdce: Přátelé, poslouvejte mě! Zahajuji naše shromáždění!

2. pes: Vůdce hovoří, neslyšíte?! Ticho, ticho, prosím!

Všichni psi zpozorní a naslouchají. Jenom Šedivák zůstává stranou a tváří se netečně.

Pes-vůdce: Je evidentní, že naše skupina má problém! A já jako váš vůdce se ho pokusím vyřešit. Všichni víte, co je to za problém, nebo – lépe řečeno – kdo je ten problém!

Hlavy všech psů se otočí směrem k Šedivákovi. Jeden ze psů na něj ukáže rukou:

3. pes: On je ten problém!

4. pes: Je starý! Straší naše štěňata a je drzý!

5. pes: Ať jde pryč, my ho tady nechceme!

Vypravěč: Šedivák pokrčil „rameny“ a otočil se zády, jako by ho nezajímalo nic z toho, co psi říkali. Vůdce smečky k němu přišel blíž. Měl z něho vlastně strach, protože Šedivák byl o hodně větší, i když byl už starý.

Pes-vůdce: Slyšels, co o tobě říkali? Nikdo tě tady nechce!

Šedivák se vymrští, zavrčí a mluví rozzlobeně, takže pes-vůdce couvne trochu dozadu.

Šedivák: Vrrrr, nikdo že mě nechce? Já nikoho nepotřebuju!

Pes-vůdce: Žádný pes nemůže žít sám bez smečky. Podívej se na sebe! Jsi osamocенý a starý pes, agresivní a zlý. Nemáš žádnou naději! Odejdi! Už tě tady nechceme!

Šedivák: Odejdu, odejdu, protože jinak bych mohl rozsápat kohokoliv z vás, kdybyste měli odvahu se mnou bojovat. Ale vy se mě bojíte!

2. pes: Neslyšels? Náš vůdce řekl, že máš odejít, a to hned! Šetři slovy a zmiz!

Šedivák ho plácne přes uši, ale pak ho s opovržením nechá jít.

Šedivák: Vrrr! Chceš, abych sežral tvé uši k snídani? Fuj! Jsou zblešené a špinavé, ani by mi nechutnaly! *(Ostatní udělají krok vzad a semknou se k vůdci.)*

Šedivák: Odcházím. Už mě nevidíte. Nikoho z vás nepotřebuju! *(Odběhne.)*

Vypravěč: Ostatní psi se sklonili před vůdcem a pomalu se vzdálili. Je ticho. Šedivák se dívá směrem k lidským příbytkům. Nemá nikoho a nikomu nevěří.

Šedivák: Hmm... Lidé! Namáhají se, honí se, myslí si, že jsou pány světa. Ale proč? Že chodí po dvou nohách, vidí svět barevně a sem tam nám hodí nějaký ten přebytek, aby si mysleli, jak jsou dobří? Nevěřím jim. Jsou schopni zabít, znám je. Lépe je nepřibližovat se k nim. Ale já umírám hladý... Co to? Pozor, slyším kroky! Někdo přichází! Asi to bude člověk, měl bych se schovat. Jestli mě bude obtěžovat, napadnu ho!

Vstoupí Don Bosko, kráčí rychle, ale beze strachu.

Šedivák: Co dělá ten člověk venku v noci? Nemá strach, že ho někdo napadne?

Don Bosko se zastaví, slyší, že tu někdo je. Rozhlíží se. Šedivák se nedůvěřivě schová.

Šedivák: Slyšel mě! Ehm... To bude nějaký bystrý chlapík. Uvidíme. Mně stačí, když ho postraším zavrčením, a on dá nohy na ramena. *(Vyskočí z úkrytu, vrčí a výhruzně se postaví proti Donu Boskovi. Ten couvne dozadu.)*

Don Bosko: Á, toulavý pes!

Šedivák: Teď určitě uteče! Vrrr...

Don Bosko: Vypadáš hrozně!

Šedivák: Zato ty vypadáš krásně! Vrrr...

Don Bosko *(klidně mluví a přibližuje se k Šedivákovi)*: A jsi zřejmě starý a nemocný...

Šedivák: Jen pokračuj s těmi komplimenty! A ty, co se pohybuješ v noci v těchto končinách, asi nemáš všech pět pohromadě! Vrrr... Kdy konečně ten chlapík uteče?

Don Bosko: Pojd' sem! Jestli máme stejnou cestu, můžeme jít společně!

Šedivák: On neuteče? On chce jít se mnou? Co to je za lidskou rasu tento člověk? Vypadá tak mile!

Don Bosko *(usmívá se)*: Rád bych viděl, co řekne moje matka, až tě uvidí... Jsi opravdu velké a hrozné psisko!

Šedivák: No, nevypadá zle tento týpek celý v tmavém. Málem bych s ním šel!

Don Bosko a Šedivák stojí ještě chvíli naproti sobě, pak se k sobě pomaloučku přibližují, nakonec jdou společně.

Don Bosko: Moje matka je zvyklá, že k nám domů chodí nemocní, víš? Ale oni jsou mladí. Když vědí, že je má někdo rád, působí to jako zázrak. A já, víš, já pro ně chci dát svůj život.

Šedivák: Jak ten člověk ale mluví! Říká samé takové krásné věci. No dobře, tak ho pro dnešek moc nepostraším. Nechci, aby utekl. Rád si ho poslechnu.

Don Bosko: Tak, a jsem doma. Půjdeš se mnou?

Šedivák uskočí dozadu, stále ještě nedůvěřivě. Don Bosko ho podrbe přátelsky na hlavě.

Don Bosko: Tak dobře, jak chceš. Uvidíme se později, Šediváku!

Don Bosko odchází ze scény. Šedivák zůstává sám. Nejdříve třese hlavou, jakoby se chtěl zbavit onoho podrbání. Pak si ale spokojeně řekne:

Šedivák: Hmm, mohl mi aspoň dát něco k jídlu. Ale... řekl mi Šediváku! Dal mi jméno! Šedivák!!!

2. scéna:

Vyprávěč: Šedivák je osamocený a starý toulavý pes. Kašle a třese se zimou.

Šedivák: Brrr, to je zima! Nikde nic k jídlu, žádný teplý úkryt. Já ubohý pes...

Šedivák si lehne a usne. Objeví se anděl, přiblíží se k němu a jemně ho probudí.

Anděl: Šediváku! Šediváku!
 Šedivák: Kdo si to dovoluje mě budit? A... kdo jsi?
 Anděl: Přicházím, protože tvůj Stvořitel má pro tebe důležitý úkol.
 Šedivák: Můj Stvořitel? Kdo?
 Anděl: Ten, který stvořil nebe i zemi, přírodu, moře a hory, a všechny živočichy. Stvořil také tebe!
 Šedivák: Mě taky? To se mu teda podařilo! Vypadám přece tak hrozně, že naháním strach!
 Anděl: Tvůj Stvořitel tě má rád a potřebuje tě!
 Šedivák: Potřebuje mě? Stvořitel nebe a země a celého vesmíru potřebuje hrozné, špinavé psisko, starého a nemocného psa (*zakašle*)?
 Anděl: Ano, právě tebe, takového jaký jsi. Máš své poslání! Budeš chránit našeho přítele.
 Šedivák: To teda ne, já nikoho chránit nebudu!
 Anděl: Tvůj Stvořitel ví, že budeš, protože máš dobré srdce.
 Šedivák: Cože mám? No, to je teda dobré...!
 Anděl: Šediváku, když budeš dávat sám sebe a plnit Boží vůli, dostaneš stokrát víc už tady na zemi!

Anděl odejde tichými a lehkými kroky. Zanechá Šediváka v jeho pochybnostech.

Šedivák: Cože...? Vůli Boží? A stonásobně? Že mám nějaké poslání od Stvořitele? A koho mám vlastně chránit?

Náhle vejdou na scénu dva útočníci. Vypadají nebezpečně. Mají zakrytou tvář šátkem a v ruce hole. Schovají se, aby mohli zaútočit. Šedivák se skryje, ale zůstává ve střehu.

Šedivák: Co je o za lidi? Jejich vzhled se mi ani trochu nelíbí. Aha, někdo teď přichází. Ale já ho přece znám! To je on! To je ten, co se mnou mluvil tak hezky! Milý Stvořiteli, tohoto člověka v tmavém oblečení s dobráckou tváří budu rád chránit až na smrt!

Přichází Don Bosko. Útočníci čekají na příležitost, aby ho napadli holemi. Ale Šedivák skočí mezi ně a Dona Boska. Vypadá tak hrozně, že útočníci se leknou. Jedním kousnutím jim vytrhne hole, takže couvnou dozadu.

1. útočník (*k donu Boskovi*): Zavolej si toho psa, nebo nás všechny roztrhá!

Don Bosko: Zavolám ho, když mě necháte na pokoji.

2. útočník: Zavolej ho hned! Prosím!

Don Bosko: Šediváku! Dost, stačí! Pojď ke mně!

Šedivák přestane vrčet a sedne si k nohám dona Boska. Tváří se jako vítěz. Dva útočníci postrašeně utečou. Don Bosko zase podrbe Šediváka na hlavě. Ten se nebrání.

Don Bosko: Děkuji, Šediváku! Tebe mi poslalo samo nebe!

Šedivák (*souhlasně přikývne hlavou*): Ano, skutečně mě poslalo nebe.

Don Bosko: Tak co, budeme přátelé? Půjdeš se mnou domů? Nejsme bohatí, ale moje matka pro tebe určitě najde něco k jídlu a místo na spaní. Zasloužíš si to!

Šedivák kráčí po boku Dona Boska jako jeho stráž a obezřetně se rozhlíží.

Don Bosko: Ty jsi skutečně jako moje stráž!

Šedivák (*pro sebe*): Samozřejmě! Vždyť je to můj úkol!

Don Bosko: Maminko, pojď se podívat, máme nového hosta!

Markéta (*začne rozhovor ještě mimo scénu*): Zase nový chlapec? No dobře... Trochu teplého jídla a místo na spaní vždycky najdeme... (*Přijde na scénu, a když uvidí Šediváka, uskočí.*) Ó, hrůza! Co je to za zvíře?

Don Bosko: Maminko, ten pes mi zachránil život! Jmenuje se Šedivák.

Markéta: Zachránil ti život? Co se stalo? Ale radši mi to nevyprávěj, ani to nechci vědět... Hodný pejsek... hodný, zachránil mého Jana!

Matka Markéta se opatrně k Šedivákovi přiblíží, a ten se nechá dokonce pohládit.

Markéta: Pojd', Šediváku! Najdu ti něco k snědku, a pak si zdřímneš u kamen.

Šedivák (*směrem k divákům*): Jídlo? A spát blízko kamen? To bude to „stonásobně“, jak říkala ta osoba ve světlém oděvu... Ten úkol od Stvořitele se mi líbí!

Všichni tři odejdou ze scény: Šedivák spolu s matkou Markétou a za nimi Don Bosko.

3. scéna:

Vypravěč: Čas běžel. Šedivák stárnul a většinou podřimoval. Jednoho dne se stala následující událost.

Don Bosko: Matko, půjdu něco zařídit! Vyřídím to rychle a brzy se vrátím.

Markéta: Jene, nechod' z domu, je už tma a je to nebezpečné. Umřu strachem!

Don Bosko: Neboj se. Nic zlého se mi nestane. Pán mě ochrání.

Markéta: Co na to mám říct!? Stejně mě neposlechněš! Je to nebezpečné!

Don Bosko dá matce polibek na tvář, vezme si svou čepici a kabát a chce odejít.

Šedivák se zvedne a zabrání mu v odchodu.

Don Bosko: Šediváku! Pusť mě!

Šedivák: Ani náhodou! Mám za úkol tě chránit. Venku je něco nebezpečného a já tě nepustím.

Don Bosko (*snaží se Šediváka obejít, ale marně*): Šediváku! No tak, buď rozumný!

Markéta: Ach, Jene! Když nechceš poslechnout mě, poslechni aspoň toho psa!

Don Bosko: Tak dobře. Ať se děje vůle Boží. Půjdu tedy ještě trochu psát. To snad není nebezpečné, že, Šediváku?!

Šedivák se uklidní a lehne si k nohám matky Markéty. Ta ho pohládí. Don Bosko odejde.

Markéta: Pán využívá své tvory, zvláště ty malé a pokorné, aby splnil své záměry. Kdo by to byl řekl... Žena, která nic neznamená – jako třeba já – se stane v Turíně matkou tolika dětí, tolika hochů! Dělá zázraky, aby všem dala najíst a oblékla je. A ty – děláš anděla strážného mému Janovi! Můžeme poděkovat Pánu za to, že v každém tvoru objeví to dobré...

Šedivák: Ba, ba! Kdybych ti tak mohl odpovědět lidskou řečí!

Přichází don Bosko a obrací se k divákům.

Don Bosko: Tu noc mi Šedivák už podruhé zachránil život. Venku totiž na mě tehdy čekal vrah s pistolí. Příběh Šediváka – příběh přátelství a lásky skončil. Ale já bych vám teď chtěl říct jedno slůvko: Pokusme se také my myslet na ty nejmenší na zemi. Všimějme si těch, které nikdo nechce, které všichni odhánějí, těch, kteří se považují za špatné a zbytečné. Zkusme je mít rádi a nemějme z nich strach! Určitě i pro ně má Bůh úkol. Co tomu říkáte? Jste pro?

Přeložila a upravila MaŠ

Jak vyrobit masku psa? Např.: http://deti.vira.cz/_d/pes.pdf